

ODPIS

Sygn. akt VI ACa 207/05

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2006 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Zofia Markowska
Sędzia SA – Marek Podogrodzki (spr.)
Sędzia SA – Ryszard Sarnowicz
Protokolant: – st. sekr. sąd. Agnieszka Prokopiuk

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2006 r. w Warszawie
na rozprawie sprawy z powództwa E P Spółka z o.o. w
W
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony
Konkurencji Konsumentów
z dnia 10 grudnia 2003 r.
sygn. akt XVII Ame 10/03

- I. oddala apelację,
- II. zasądza od E P Sp. z o.o. w W na rzecz Prezesa
Urzędu Regulacji Energetyki 270 zł (dwieście siedemdziesiąt)
tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia grudnia 2003 r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie powoda E P Spółka z o.o. od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 14 grudnia 2002 r. DPE 108/2002 nakładającej na powoda karę pieniężną w wysokości 270.000,- zł za niewywiązywanie się z obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytworzonej w skojarzeniu z ciepłem.

Sąd Okręgowy podzielił w całości stanowisko pozwanego co do wykładni przepisów art. 8 ust. 1 i art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne i dokonując rozróżnienia pojęć „zakupu ze źródła” i „zakupu pochodzącego ze źródła” stanął na stanowisku, iż powód obowiązany był zakupić tzw. „energię zieloną” od producenta a nie od pośrednika. Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, iż powód nie udowodnił ani nawet nie twierdził, że dołożył starań w celu zakupu „energii zielonej” z obowiązującej go w myśl Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. ilości nie mniejszej niż 2,4% całkowitej rocznej sprzedaży.

Odnosząc się do podnoszonych przez powoda zarzutów naruszenia art. 22, art. 2 i art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz legalności wydania Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. Sąd Okręgowy wskazał, iż o zgodności z Konstytucją aktów prawnych niższego rzędu orzekać może jedynie Trybunał Konstytucyjny zaś wystąpienie do tego Trybunału z pytaniem prawnym Sąd Okręgowy uznał za niemożliwe z przyczyn formalnych jak również zbędne z przyczyn merytorycznych.

Od wspomnianego wyroku powód wniósł kasację, którą Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 25 listopada 2004 r. przekazał do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie jako apelację.

W swej apelacji powód zarzuca naruszenie przepisów postępowania w zakresie, jaki miał istotny wpływ na wynik sprawy – art. 393¹ pkt 2 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. i art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd Okręgowy dowodów, zarzutów, twierdzeń i argumentów zawartych w pismach procesowych powoda, a zwłaszcza dotyczących uzasadnienia do projektu rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. oraz projektu do rozporządzenia Ministra Gospodarki Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 30 maja 2003 r., pominięcie dowodów dotyczących podjęcia przez powoda należytych starań w celu wykonania obowiązku zakupu zielonej energii wynikających zdaniem skarżącego z pisma skierowanego do pozwanego. Powód zarzuca nadto naruszenie prawa materialnego – art. 2, 22 i 92 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez ich błędną wykładnię oraz § 1 ust. 1 Rozporządzenia z 2000 r. w związku z art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego i art. 56 ust. 1 pkt 1a Prawa energetycznego.

Sąd Apelacyjny na zgodny wniosek stron zawiesił postępowanie z uwagi na skierowanie do Trybunału Konstytucyjnego przez inny skład tutejszego Sądu pytania prawnego co do zgodności z art. 22 i 92 Konstytucji przepisów art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego oraz przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 25 lipca 2006 r. sygn. akt P 24/05 orzekł, iż art. 9 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne w brzmieniu zmienionym przez art. 1 pkt 5 ustawy z dnia 26 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne obowiązującym do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 24 lipca 2002 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne w zakresie, w jakim nakłada na określone w nim przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zakupu energii oraz ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych jest zgodny z art. 22 i art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; w pozostałym zakresie

Trybunał postanowił umorzyć postępowanie ze względu na zbędność orzekania.

Po podjęciu zawieszzonego postępowania Sąd Apelacyjny mając na względzie powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego zważył, co następuje:

Stanowisko powoda co do braku legalności przepisów, na których oparł się Sąd Okręgowy jak również wywód dotyczący naruszenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest w świetle cytowanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego bezzasadny.

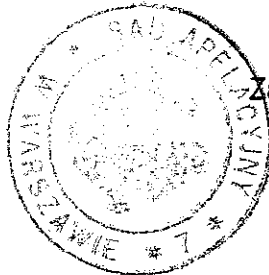
Sąd Apelacyjny nie rozważa zatem kwestii zgodności przepisów art. 9 ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji z przepisami Konstytucji i przyjął, że podstawą orzeczenia w niniejszej sprawie jest art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne i wydane na mocy delegacji wynikającej z tego przepisu rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. w sprawie obowiązku zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła a także ciepła ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz zakresu tego obowiązku. Sformułowania użyte w art. 9 Prawa energetycznego „obowiązek zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych oraz wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła” oraz w § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 15 grudnia 2000 r. „jest obowiązane do zakupu energii elektrycznej ze źródeł niekonwencjonalnych i odnawialnych przyłączonych do wspólnej sieci” oznaczają zdaniem Sądu Apelacyjnego obowiązek nabycia energii „zielonej” bezpośrednio od wytwórcy. Za takim rozumieniem tych sformułowań przemawia przede wszystkim cel tego przepisu ustawy, jakim jest między innymi promocja wytwarzania energii elektrycznej z wykorzystaniem odnawialnych źródeł

energii, co miało przyczynić się do zmniejszenia zużycia paliw kopalnych, których spalanie powoduje emisję pyłów i gazów szkodliwych dla środowiska. Jest poza sporem, iż powód dokonał sprzedaży w wysokości 2405431 MWh, zatem obowiązany był do zakupu co najmniej 57730 MWh „energii zielonej” bezpośrednio od producenta zgodnie z § 2 pkt 1a cytowanego wcześniej rozporządzenia nakładającego obowiązek zakupu nie mniej niż 2,4% „energii zielonej”. Jest również bezsporne, że powód od producenta takiej energii nic nie kupił, kupił ją natomiast od P E Spółki z o.o. jako pośrednika, zasadnie zatem Sąd Okręgowy przyjął, iż powód nie wykonał swego obowiązku z najmniejszej nawet części jak również, że nie wykazał aby nie był w stanie sprostać obowiązującemu go obowiązkowi. Powoływany w apelacji argument, jakoby dowodem na to było pismo z dnia 4 grudnia 2002 r. (k. 77) jest bezzasadny. Pismo to było kierowane do pozwanego a nie do Sądu, nie zostały w toku procesu zgłoszone przez woda wnioski dowodowe mające na celu wykazanie prawdziwości twierdzeń zawartych w tym piśmie okoliczności te zatem nie zostały przez powoda udowodnione po myśli art. 6 k.c.

Orzeczona kara jakkolwiek nominalnie wysoka stanowi jedynie 0,1065% przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2001 r., nie może zatem być uznana za niewspółmiernie wysoką.

Mając na względzie powyższe z mocy art. 385 k.p.c. orzeczono jak w wyroku.

mi

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy